

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci

žalobce: **P. L.**
zastoupen JUDr. Radkem Bechyně, advokátem
se sídlem AK Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2017, č. j. KUKHK-12821/DS/2017/SR,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Jičín (dále také jen „správní orgán“) ze dne 1. 3. 2017, č. j. MuJc/2016/35253/DOP/Kva, sp. zn. DOP 636/2016, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v tehdy platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“ či jen „silniční zákon“), a to v souvislosti s porušením ustanovení § 18 odst. 4 citovaného zákona, podle něhož v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/hod. Žalobce uvedené zákonné ustanovení nerespektoval, když dne 28. 10. 2016, ve 14:33 hodin, jel s motorovým vozidlem tovární značky Škoda Superb, registrační značky, po silnici č. I/16, ve směru jízdy od obce Sobotka na obec Jičín, v obci Ohařice, v úseku označeném dopravními značkami IZ 4a „Obec“ a IZ 4b „Konec obce“, kde je zákonem dovolená maximální rychlost jízdy 50 km/hod., a byla mu naměřena rychlost 93 km/hod., po odečtu možné odchylky rychlost 90 km/hod. Rychlost vozidla byla změřena ověřeným silničním radarovým rychloměrem RAMER 7CCD, v. č. 0179/94, a to ze stanoviště před domem č. p. 19 v obci Ohařice. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta v částce 5.000,-Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců, jakož i povinnost nahradit náklady přestupkového řízení ve výši 1000,-Kč. Žalobce napadl shora uvedené rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem:

II. Obsah žaloby

2. Žalobce předně namítal, že jej žalovaný uznal vinným z daného přestupku, aniž by řádně zjistil skutkový stav věci. Své žalobní tvrzení poté rozvedl ve dvou žalobních tvrzeních označených a nazvaných „a) *opomenuté důkazy – nedostatečné zjištění stavu věci*“ a „b) *prokázání materiálních znaků přestupku*“.
3. K prvnímu z těchto bodů uvedl, že orgány veřejné správy zúčastněné na řízení neprovedly důkazní prostředky potřebné ke zjištění skutkového stavu věci. K přesnému zjištění místa spáchání přestupku by pomohlo místní šetření, neboť by nevznikla pochybnost o tom, kde měl být přestupek spáchán. Právě přesné zjištění místa spáchání daného přestupku považoval žalobce za stěžejní, a to s ohledem na prokazování materiálního znaku spáchaného přestupku.
4. Ten pak podle něho prokázán nebyl, když v napadeném rozhodnutí není uvedeno, koho žalobce svým jednáním ohrozil. V této souvislosti nesdílel závěr žalovaného, že materiální znaky přestupku odpovídají znakům formálním, tedy jakoby materiální a formální znaky přestupku byly totožné. Žalovaný sice uvádí, že spatřuje naplnění materiálních znaků přestupku v porušení pravidel silničního provozu, kdy je společenským zájmem dodržování pravidel silničního provozu, ovšem i tato formulace jde podle žalobce proti smyslu a logice chápání materiálního a formálního znaku přestupku, neboť toto konstatování by opět stíralo jakýkoli rozdíl mezi těmito znaky. V této souvislosti odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, a to s tím, že nelze naplnění materiálního znaku odůvodnit naplněním znaku formálního.
5. Pro posouzení materiálního znaku přestupku by podle žalobce muselo dojít ze strany správního orgánu k přesnému zjištění místa přestupku. „*Přesné zjištění místa považuje žalobce v souvislosti s materiálním znakem přestupku za klíčové, kdy v místě, kde měl být přestupek spáchán, se jedná o rovný a přehledný úsek komunikace. Zde tedy vzniká pochybnost o ohrožení jakéhokoli veřejného zájmu či konkrétních osob, kdy naměřená rychlost v místě mimo zástavbu a na přehledném rovném úseku není zjevně nepřiměřenou.*“

Žalobce se též domnívá, že provoz musel odpovídat možností jet vyšší rychlostí, než je maximální povolená, bez ohrožení jiných účastníků silničního provozu, neboť nikde není zmíněno, že by žalobce předjížděl jiná vozidla, kdy zcela jistě většina účastníků silničního provozu dodržuje nejvyšší povolenou rychlost, by byl žalobce nucen takovouto rychlostí předjíždět jiná vozidla.“

6. Podle žalobce se tak lze domnívat, že i když po formální stránce přestupek spáchal, nebylo prokázáno, že by přitom kohokoliv ohrozil. Nebylo tak prokázáno naplnění obou znaků přestupkového jednání (formálního i materiálního).
7. Vzhledem k tomu žalobce navrhoval žalované rozhodnutí zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 3. 8. 2017. jeho obsah je žalobci (jeho právnímu zástupci) znám, neboť mu bylo postoupeno. Zdůraznil přitom, že:

„Ve spisovém materiálu je založena fotografie (Záznam o přestupku překročení rychlosti), která však nebyla jediným důkazem. Na ústním jednání dne 01. 03. 2017 vyslechl správní orgán I. stupně policisty, kteří se účastnili zjištění přestupku žalobce. Klíčové jsou tedy i výpovědi svědků, kteří popsali průběh skutkového děje. Místo spáchání přestupku je dle názoru žalovaného popsáno dostatečně. Z důkazních materiálů vyplývá, že žalobce dne 28. 10. 2016 ve 14:33 hodin jel s motorovým vozidlem tovární značky Škoda Superb, rzv. po silnici č. I/16, ve směru jízdy od obce Sobotka na obec Jičín. V obci Ohařice, v úseku řádně označeném dopravními značkami č. IZ 4a – „Obec“ a IZ 4b – „Konec obce“, kde je zákonem dovolená maximální rychlost jízdy 50 km/h, byla jeho vozidlu řádně ověřeným silničním radarovým rychloměrem RAMER 7CCD, v. č. 0179/94, s dobou platnosti ověření do 29.09.2017, ze stanoviště před domem čp. 19, naměřena rychlost 93 km/h. Po odečtu možné odchylky měření, která při rychlosti do 100 km/h je 3 km/h, jel řidič v obci 90 km/h, tedy překročil dovolenou rychlost v obci o 40 km/h. Přestupkové jednání bylo žalobci dle žalovaného řádným způsobem prokázáno.“

Přestupkové řízení ve shora uvedené věci bylo zahájeno dne 16. 01. 2017. Žalobce byl přípisem ze dne 04. 01. 2017 řádně a s dostatečným předstihem předvolán k ústnímu jednání, které se konalo dne 26. 01. 2017 v 09:00 hodin. Právní zástupce obviněného zaslal správnímu orgánu návrh na doplnění dokazování ve věci přestupku a sdělil, že nevyužívá práva účasti na ústním jednání v dané věci. Z důvodu zachování procesních práv účastníka řízení byl žalobce předvolán k ústnímu jednání na 01. 03. 2017 v 09:30 hodin. K ústnímu jednání byli předvoláni svědci – zasahující policisté pprap. J. S. a nstržm. R. F.. Právní zástupce žalobce nevyužil ani opakovaně právo účasti na ústním jednání a k podkladům pro vydání rozhodnutí se vyjádřil v písemné formě. Při ústním jednání dne 01. 03. 2017 bylo provedeno řádné dokazování. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně disponoval dostatkem důkazů pro vydání rozhodnutí, vydal téhož dne rozhodnutí ve věci a zaslal ho žalobci do datové schránky právního zástupce.“

9. K námitce ohledně materiálního znaku přestupku žalovaný uvedl, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku nedošlo vždy, když je sice naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby, avšak nedojde

k přímému ohrožení osob nebo majetku. Za konkrétních okolností a v určitém konkrétním případě, nemusí překročení rychlosti vždy znamenat, že byla naplněna i materiální stránka přestupku proti bezpečnosti silničního provozu na pozemních komunikacích, nicméně tato konstrukce platí pouze v případě, kdy existují významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti; tím nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek. Tak tomu, však vzhledem k místu, kde došlo k naměření rychlosti žalobce, nebylo. V přezkoumávané věci jde tedy o situaci diametrálně odlišnou.

10. Žalovaný pokračoval s tím, že zákon o přestupcích ani jiný právní předpis nestanoví přesnou hranici rychlosti jízdy motorovým vozidlem, jejíž překročení způsobí naplnění materiálního znaku přestupku. V posuzovaném případě je zde v první řadě okolnost spočívající v prokázaném překročení dovolené rychlosti o 40 km/h. Správní orgán nevycházel při posuzování materiální stránky přestupku pouze ze samotného překročení povolené rychlosti, ale zejména z okolností případu, tj. že ke spáchání přestupku došlo na silnici I. třídy, v době dopravní špičky při průjezdu obcí, která je řádně označena svislými dopravními značkami. Jedná se o místo se zastavbou budov, kdy na silnici I. třídy ústí výjezdy jak budov, tak vedlejších pozemních komunikací, což je patrné z plánu místa přestupku. K omezení rychlosti jízdy v obci došlo zejména proto, aby se předcházelo ohrožení dalších účastníků silničního provozu, ať jsou to řidiči vyjíždějící od budov nebo z vedlejších ulic, chodci či např. cyklisté, kteří se zde mohou rovněž pohybovat. Je zde především chráněn život, zdraví a majetek lidí.
11. Závěrem žalobce vyjádřil přesvědčení, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě a posoudil všechny relevantní skutečnosti. Navrhoval žalobu zamítnout.

IV. Skutková zjištění a právní hodnocení věci krajským soudem

12. Krajský soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili, když na výzvy soudu v tomto směru ve lhůtě dvou týdnů nereagovali. Podle § 51 odst. 1 věta druhá s.ř.s. se totiž „*Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.*“ K tomu v daném případě došlo. Podle § 75 s.ř.s. přitom krajský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, tj. ze stavu k datu 8. 6. 2017, kdy bylo žalované rozhodnutí vydáno, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů. Dospěl přitom k následujícím skutkovým a právním závěrům.
13. Předně třeba konstatovat, že v přezkoumávané věci není sporu o tom, že se žalobce daného protiprávního jednání, tedy nedodržení nejvyšší povolené rychlosti v obci při jízdě motorovým vozidlem, skutečně dopustil. Nikterak totiž nenapadá způsob měření rychlosti jím řízeného vozidla, správnost jeho výsledků a v kontextu toho v posledním odstavci žaloby sám tuto skutečnost přímo deklaruje. Ovšem s tím, že svým jednáním naplnil pouze formální stránku daného přestupku, nikoliv jeho stránku materiální. Místo, kde měl být přestupek spáchán, je totiž podle žalobce rovným a přehledným úsekem komunikace, a proto jeho jízda v něm nebyla zjevně nepřiměřená. Její posouzení se mělo podle žalobce odvíjet od přesně zjištěného místa daného přestupku.

14. K tomu krajský soud ze správního spisu zjistil, že místo spáchání přestupku je uvedeno již v Oznámení o přestupku sepsaném zasahujícími policisty bezprostředně poté, co k přestupku došlo, v jejich Úředních záznamech ze dne 28. 10. 2016 (v nich je mimo jiné uvedeno, že žalobce započal předjíždění bezprostředně před přechodem pro chodce, přibližně u č. p. 30 v úrovni autobusových zastávek a předjížděcí úkon dokončil zhruba u č. p. 2, přičemž následně mu byla radarem naměřena rychlost 90 km/hod po odečtení možné odchylky), je patrné i z fotografického záznamu o přestupku se zachycením žalobcova vozidla a jeho okolí, a zejména pak z Plánku místa přestupku pořízeného z leteckých mapových snímků k danému případu, v barevném provedení, na němž je vyznačen začátek a konec obce Ohařice, místo, kde byla rychlost vozidla Škoda Superb změřena, stanoviště policejního radaru a přechod pro chodce v cca polovině obce a situování autobusových zastávek. Těmito důkazními prostředky byly provedeny důkazy při projednání daného přestupku dne 1. 3. 2017, jehož se zástupce žalobce po předchozí omluvě nezúčastnil.
15. Pokud tedy žalobce namítá, že místo spáchání daného přestupku nebylo zjištěno dostatečně přesně, není tomu tak. Shora uvedené důkazy totiž dávají na tuto otázku zcela jasnou odpověď. Žádné další dokazování k prokázání místa spáchání daného přestupku proto nebylo třeba provádět, o nedostatečně zjištěném stavu věci ohledně místa spáchání přestupku (opomenutých důkazech) nemůže být ani řeči. Žalobce se dopustil daného protiprávního jednání jednoznačně v obci, a to zcela nepochybně v jejím delším úseku (průběžně), když před změřením rychlosti ještě stačil v obci předjet další motorová vozidla, a to dokonce v tak nebezpečném prostoru, jako je přechod pro chodce a v místě autobusových zastávek. Tyto skutečnosti byly potvrzeny svědeckými výpověďmi zasahujících policistů.
16. Třeba konstatovat, že se správní orgány zúčastněné na řízení nebezpečností popsaného protiprávního jednání zabývaly. Správní orgán je označil za vážný ohrožovací dopravní přestupek, když k němu došlo na silnici I. třídy při průjezdu obcí, v době dopravní špičky, v místě se zastavbou budov, od nichž na silnici I. třídy ústí výjezdy, jakož i výjezdy z vedlejších pozemních komunikací. Zdůrazňoval nutnost dodržovat omezení rychlosti v obci za účelem ochrany všech účastníků řízení, včetně chodců a cyklistů. Žalovaný věnoval materiální stránce daného přestupku rovněž patřičnou pozornost, a to na straně 10. a 11. odůvodnění žalovaného rozhodnutí, přičemž se závěry správního orgánu ztotožnil. Stejně jako krajský soud, který proto na ně v dalším i odkazuje, přičemž dodává ještě následující.
17. Zmíněný přestupek má skutečně znaky formální a materiální, když formální znaky přestupky jsou znaky skutkové podstaty přestupku vymezené v zákoně (protiprávnost, objekt a objektivní stránka, subjekt a subjektivní stránka) a žalobce je svým jednáním nade vše pochybnost naplnil. Pokud se týče materiálního znaku, je třeba připomenout, že skutkové podstaty přestupků jsou formulovány tak, aby byly naplňovány v zásadě pouze skutky (činy), které jsou společensky škodlivé. V této souvislosti hovoříme o typové nebezpečnosti (škodlivosti), která je vyjádřena formálními znaky přestupku a příslušnou sankcí, resp. její sazbou (rozpětím). Jinými slovy, jednáním, které naplňuje formální znaky určité skutkové podstaty, je zásadně naplněn i znak materiální (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/2011). Dále je třeba si uvědomit, že jen zákon může stanovit, které jednání je trestným činem (přestupkem) a jaký trest (sankci), jakož i jaké jiné újmy na právech nebo majetku, lze za jeho spáchání

uložit (článek 39 Listiny základních práv a svobod). Je to tedy zákonodárce, kdo rozhoduje o tom, jaké jednání (typově) je nutno postihovat prostředky trestního či správního práva trestního, nikoliv správní orgán nebo soud. Proto je nutno s materiálním korektivem zacházet velice obezřetně, aby správní orgány a soudy, které jsou vázány zákonem, nenarušovaly svým postupem princip dělby moci ve státě. Například tím, že samy stanoví, že překročení rychlosti v obci na přímém úseku silnice I. třídy o 40 km/hod je ještě v pořádku, zatímco na silnici I. třídy v jiné konfiguraci nikoliv atd., čímž by byl narušen i princip rovnosti před zákonem, kdy někdo by byl trestán a jiný ne. A právě proto jednání, jež naplňuje formální znaky určitého přestupku, zásadně naplňuje i znak materiální, a pouze ve zcela výjimečných případech tomu tak být nemusí.

18. Žalobce aplikoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, který však nelze na danou věc použít. V případě tohoto judikátu totiž došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti pouze o 2 km/hod, a právě proto byla z důvodů zcela pochopitelných věnována dané otázce pozornost se zcela zvláštním zaměřením na okolnosti vylučující trestnost takového přestupku. V nyní přezkoumávané věci krajským soudem se však jednalo o situaci diametrálně odlišnou, neboť při překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 40 km/hod vyplývá naplnění materiálního znaku přestupku již z platné právní úpravy, když i Nejvyšší správní soud v žalobcem zmíněném rozsudku uvedl, že lze obecně vycházet z toho, že *„jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje nebo ohrožuje určitý zájem společnosti“*. Překročení rychlosti v projednávané věci zdaleka neodpovídá běžně se vyskytujícím případům, neboť jde o porušení zákona zcela flagrantním a bezohledným způsobem, neuznávajícím platnou právní regulaci společenských vztahů. Za tohoto stavu ale není na místě srovnávat případ, kdy řidič překročí nejvyšší dovolenou rychlost pouze o 2 km/hod se situací, kdy ji překročí v takovém hrubém rozsahu, tj. o 40 km/hod.
19. Dlužno dodat, že zákon o provozu na pozemních komunikacích mimo jiné ukládá v § 4 písm. b) každému účastníkovi provozu povinnost řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem a v § 18 odst. 4 povinnost, že v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/hod. Silniční zákon tedy jednoznačně ukládal žalobci jet v předmětné obci maximálně rychlostí 50 km/hod. Povinnosti stanovené uvedeným zákonem jednotlivým účastníkům provozu na pozemních komunikacích nelze v žádném případě zlehčovat či zkreslovat. Naopak silniční zákon má zásadní význam v zajištění bezpečnosti provozu, zdraví, života a majetku všech účastníků tohoto provozu, tedy v tom, aby komunikace nebyly „džunglí“. Nelze přitom odhlédnout od toho, že charakter silničního zákona je výrazně preventivní a ke svému prosazení (při neexistenci dobrovolného plnění jím stanovených povinností) potřebuje zákony další (např. trestní zákon, zákon o přestupcích). Žalobce stanovenou maximální povolenou rychlost překročil velmi výrazně, o 80%, což mělo za následek velice reálné nebezpečí pro zdraví, život a majetek žalobce samého i ostatních účastníků silničního provozu v obci. Je jen žalobcovým štěstím, že během jeho jízdy nedošlo k žádné nehodě. Jinými slovy, za tak výrazného překročení nejvyšší povolené rychlosti si krajský soud nedokáže představit okolnost, která by závěr o naplnění materiální stránky přestupku v tomto případě mohla zvrátit. Postačuje přitom pouhé ohrožení zájmu chráněného zákonem, když podle § 2 odst. 1 tehdy platného zákona o přestupcích je přestupkem „zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně“. K naplnění materiální stránky přestupku tedy

postačí i jen ohrožení chráněného zájmu. Ostatně nelze znovu nezmínit citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2008-45, z něhož jednoznačně vyplývá, že naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku bude běžně znamenat i naplnění znaku materiálního, tedy porušení nebo ohrožení určitého zájmu společnosti, resp. jen v případě přistoupení dalších významných okolností by mohlo být uzavřeno, že k naplnění materiální stránky nedošlo. V daném případě však podle krajského soudu, a to ve shodě se žalovaným, není žádný prostor pro zpochybňování materiální stránky přestupku, a to vzhledem k již konstatovanému výraznému překročení rychlosti a tedy současně zásadnímu porušení zákonné povinnosti. Pokud žalobce skutečně nechápe, že svou vysokou rychlostí v obci ohrožoval sebe i své okolí, tedy zájem společnosti na bezpečném provozu vůbec, je jen otázkou, zda je v pořádku, že disponuje řidičským oprávněním.

20. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobcem navržený důkaz ke zjištění přehlednosti úseku komunikace, kde k přestupku došlo, případně míry provozu na komunikaci, nebylo nutné provádět, neboť již provedené důkazy k prokázání spáchání daného přestupku plně postačovaly. Ostatně v souvislosti s tímto návrhem žalobce již provedené důkazy v tomto směru, zejména pak skutečnosti zaznamenané na Plánku místa přestupku (viz č. l. 23 správního spisu), nijak nezpochybnil.
21. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

22. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Krajský soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch, a pokud jde o žalovaného, krajský soud nezjistil, že by mu nějaké náklady řízení vznikly (viz výrok II. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 18. září 2019

JUDr. Pavel Kumprecht v. r.
samosoudce